

Sygn. akt II CNP 36/15

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 10 grudnia 2015 r.

skargi K. D.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 1 kwietnia 2014 r.,

sygn. akt II Ca 779/13

wydanego w sprawie z powództwa K. D.

przeciwko W. Spółce

Akcyjnej w W.

o zapłatę,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, zasądza od K. D. na rzecz W. S.A. w W. kwotę 600 (sześćset) zł tytułem kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Szczecinie na skutek apelacji pozwanego W. S.A. w W. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim z dnia 10 kwietnia 2013 r. w ten sposób, że oddalił powództwo K. D. o zapłatę.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego skarżący K. D. wskazał na niezgodność zaskarżonego wyroku z art. 6, art. 363 § 1 i 2 k.c. oraz art. 232, 233 i 322 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Orzeczeniem niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. jest orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadami i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć, albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Niezgodność orzeczenia z prawem powodująca odpowiedzialność odszkodowawczą musi więc mieć charakter kwalifikowany, elementarny, oczywisty tylko bowiem w takim przypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechę bezprawności (wyrok SN z dnia 21 lutego 2007 r., I CNP 71/06 nie publ.)

Uzasadnienie wniesionej skargi opartej na zarzutach naruszenia prawa materialnego i przepisów postępowania lecz zmierzające w istocie do podważenia dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów i dokonanych w oparciu o nie ustaleń odnośnie do wysokości szkody doznanej przez skarżącego nie przedstawia argumentacji, która dawałaby podstawę do stwierdzenia tego rodzaju kwalifikowanej niezgodności z prawem zaskarżonego wyroku, co uzasadnia odmowę przyjęcia jej do rozpoznania na podstawie art. 424⁹ k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1, 398²¹ i 424¹² k.p.c.